

Година VII

Цариградъ, 6 мартъ 1871. бр. 3

Турція

вѣстникъ за интереситѣ на Българскіятъ народъ.

Севліево 20 Февруарія. Честитѣ бѣхъ, казвамъ, за това само че прочетохъ веднѣжъ и отъ нашіятъ градецъ дописка, която бѣше помѣстена въ по-прѣминаліятъ брой на вѣстникатъ ви; чрезъ нея чувствителніятъ и любородніятъ дописникъ много благоразумно и справедливо постѣпваше, — той оцѣняваше учителити ни, даваше много точни и основни изясненія и доказателства на гражданини ни за достоинствата и способности на нашити учители; — прочее много пѣти като съмъ завзетъ и възъ отъ това; бързамъ да ви помоля Г-не Редакторе, да вмѣстите настоящето ми въ сѣлповеѣтъ на достоуважаеміятъ вашъ листъ, чрезъ което почената публика да види, че нашіятъ градецъ е останжлъ назадъ тѣй да кажа, отъ сички други — даже и села относигелно къмъ учебнити завѣденія и улущенія на общественити работи.

Дописникътъ ви казва, че учителити ни сѣ немарливи, неспособни, недѣятелни, даже и недостойни да носятъ названіето учителско; — да то е самата и праведна истина; и не мож да не похваля този добрежелателнѣй нашъ съгражданинъ, който са събудилъ и съвѣтъ за поправленіето и изголваніето споредъ способността си, чрезъ народнити ни вѣстници, съшествующити въ града ни разрѣди и своеволія, аристокрація и партизанства и пр. защото нѣма друго спасение, и съ по другъ начинъ не бѣхъ са поправили ни засрамили нито пакъ стреснали.

Не мож за повече да заистѣля, да не изповѣдамъ истината и да кажа, че нашити учители тука сѣ самити и сѣщо прѣчка и развратници най паче, на младѣжити ни и учебнити ни завѣденія и той е саміятъ учитель Г. . . П. . . (за сега замълчавами името му); който като са познае ако поиска доказателства на това, тогава дълго и широко имамъ да му говоря, и поне само азъ; но колкото за сега, никакъ неми допуша и не искамъ да потерпявамъ и омръсвамъ перото си, съ неговити много добри постѣпки и повѣденія учителски, отъ когото са ожидава доброто възпитаніе и образование на младѣжити ни за възвишеніе на нашіятъ народъ.

При сичкити недостатѣци учителски, не мож да замалча да не поговоря и за младѣжити. Нашити младѣжи сѣ сичкити си горѣщи и голѣми залѣганія и старанія за урежданіето и исправленіето на училишнити и общенародни дѣле, правятъ повечето пѣти засѣданіята въ кафенето съ игри, по нѣкогажъ придружени и отъ казаніятъ учитель Г. . . П. . . и са забравятъ и по весь день са занимавжтъ и трошатъ по 5, 10 греша; а да дадатъ отъ тѣхъ половината или четвъртината за обща каса, никакъ не имъ е сходно, защото имъ са вижда особно и имали нужда за въ търговія (самата развратителна игра).

Единъ съгражданинъ.